

„Așa că nu te rușina ...”

Karl Îl cunoscuse de timpuriu pe Domnul Isus ca Mântuitor al său. Îl iubea și dorea să-I fie pe plac.

Deoarece părinții săi locuiau într-un sat mic, în care nu era o școală bună, Karl a trebuit să se mute, când a crescut, în cel mai apropiat oraș mai mare, în care exista un internat, care putea să primească aproximativ patruzeci de elevi.

Karl era obișnuit să citească seara, înainte de a merge la culcare, un capitol din Biblia sa și să se roage; și el avea intenția să rămână fidel acestei obișnuințe chiar și în noul mediu. Dar când în prima seară ceilalți băieți, cu care împărțea camera, s-au dezbrăcat cât mai repede posibil, glumind și râzând, și au sărit în pat, el n-a avut curajul să citească și să se roage în prezența lor. „Doar nu pot să îngenunchez în fața băieților străini”, și-a zis el. „Întâi trebuie să-i cunosc mai bine.” Așa că a făcut și el ca ceilalți și s-a băgat în pat fără să se roage. Conștiința acuzatoare a încercat s-o liniștească cu vorbele:

„Pot la fel de bine să mă rog în pat. Măine de dimineață mă voi scula mai devreme și voi citi.”

Dar abia a ajuns în pat, că a și adormit, iar când s-a trezit în dimineața următoare, ceilalți erau deja pe jumătate îmbrăcați. Așa că intențiile sale bune s-au dus pe apa sâmbetei și el a părăsit camera fără să fi citit și fără să se fi rugat. Aceasta i-a dat bătaie de cap toată ziua. Deseară, și-a zis el, nu te interesează ce ar putea să gândească ceilalți. Dar când a venit seara, iar s-a rușinat să mărturisească deschis ce fel de persoană era. Și astfel a trecut o zi după alta. El devenea tot mai nefericit, iar de citit și de rugat nu s-a ales nimic. El căuta să se convingă că doar nu era mai rău decât camarazii săi. Dar aceasta nu-l consola. Firește că în purtarea sa n-a rămas în urma celorlalți, dar cu toate acestea era mai vinovat decât ei, pentru că el avea ceva ce nu posedau ceilalți și el știa foarte bine că neglija o treabă foarte importantă.

În rest îi mergea bine. El a devenit atât preferatul camarazilor săi, cât și al învățătorilor săi. El era un băiat vioi, sincer, cu o fire deschisă. La lecție era atent și zelos; iar pe terenul de joacă nu îi stătea nimeni în față la alergat și sărit. De asemenea, era plin de idei bune, care în excursiile și acțiunile elevilor se făceau remarcabile în mod stimulator.

Într-o zi liberă, băieții au avut permisiunea să întreprindă între ei o altă plimbare în pădure, ca să caute nuci și fructe de pădure. Recolta a fost de-a dreptul bogată și ocazia a fost exploatată temeinic. În cele din urmă s-au așezat pe mușchi, sub copacii înalți.

„Nu mi-ar plăcea totuși să petrec singur o noapte aici”, a spus unul dintre băieți. „Trebuie să fie îngrozitor de întuneric sub acești copaci.”

„Ești un laș”, a răspuns Karl. „Pentru mine n-ar conta. Ce este aici de speriat?”

Există asociații ciudate de idei. Deși Karl în răspunsul său nu se gândise în niciun caz că el are nevoie oricând de ocrotirea divină, fie ce-o fi, în clipa aceasta i-a venit în minte cunoscutul cuvânt al psalmului: „Chiar dacă aș umbla prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău: pentru că Tu ești cu mine”. Dar efectul era diferit față de cum fusese deja ici și colo mai înainte, când se temuse. El avea sentimentul că Dumnezeu nu mai putea să fie cu el, după ce neglijase așa de grosolan Cuvântul Său. Da, nu era și el un laș, deoarece se rușina cu Cel căruia Îi datora totul? Atunci l-a atins un cuvânt al camarazilor săi.

„Este adevărat. Karl nu se teme de nimic”, a spus unul.

„Ba totuși se teme. Eu știu de ce se teme”, a intervenit un altul.

„Ce? Îi este frică?, s-a auzit din toate părțile. „Oare de ce îi este frică lui Karl?”

Cel numit sărise în picioare și îl măsura pe acuzator cu ochi fulgerători.

„Vă voi spune”, a răspuns acesta foarte calm, „și Karl n-o poate tăgădui. Îi este frică să nu se râdă de el.”

Spunând acestea, vorbitorul l-a privit hotărât pe Karl.

„Înainte să vină Karl”, a continuat celălalt, „rectorul ne-a spus că ne vine în clasă un băiat evlavios, care nu va neglija niciodată să-și citească Biblia și să se roage. De aceea l-am observat de la început, dar nu l-am văzut niciodată citind sau rugându-se, cu toate că dormim în aceeași cameră. Din ce cauză n-a făcut-o?”

„Da, este adevărat”, a confirmat un altul, „aceasta dovedește că îi este frică și pentru aceasta, cu siguranță că niciunul dintre noi nu ar fi râs de el.”

Bietul Karl! Ședea acolo mut și nemișcat. Dar niciodată nu se simțise așa de umilit ca în clipa aceasta, când îl acuzau cei care tocmai îl admiraseră. Cuvintele lor îl atingeau cu atât mai greu, pentru că simțea că le meritase. Fără să răspundă nimic, s-a sculat și a plecat de acolo.

La școală a găsit o scrisoare de la mama sa, în care scria printre altele:

„Sper că tu acolo nu neglijezi să citești Cuvântul și să te rogi, cum ai făcut acasă. Neîncetat Îl rog pe Dumnezeu ca El să te păzească de „frica de om”, care „întinde o cursă”, cum se spune în Proverbele (Proverbele 29.25). Păzește-te să trezești la camarazii tăi impresia că te rușinezi de faptul că ești un copil al lui Dumnezeu. Poate că te vor batjocori, dar crede-mă, ei te vor stima cu toate acestea. Și te vor disprețui dacă te lași momit de ei la rău.”

Karl a citit scrisoarea din nou și din nou și lacrimile îi curgeau pe obraji.

„O, mamă”, șoptea el, „dacă ai ști cum m-am purtat!”

Și apoi a îngenunchat și l-a mărturisit lui Dumnezeu infidelitatea sa și l-a rugat pentru putere, ca să facă în viitor altfel decât până acum.

Din ziua aceea s-a putut observa la Karl o transformare. El începea și încheia fiecare zi cu citire și rugăciune. Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea și l-a ajutat să reziste. Câțiva dintre colegii săi s-au îndepărtat de atunci de el, dar alții, și printre ei era acuzatorul său, s-au atașat cu atât mai tare de el și i-au urmat exemplul.